

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Karla Šimky a soudkyň JUDr. Miluše Doškové a Mgr. Evy Šonkové v právní věci žalobce: **Mgr. D. N.**, zastoupený JUDr. Marcelou Neuwirthovou, advokátkou se sídlem Dělnická 434/1a, Havířov, proti žalovanému: **Krajský úřad Moravskoslezského kraje**, se sídlem 28. října 117, Ostrava, ve věci žaloby proti rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 5. 2014, č. j. MSK 54820/2014, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 26. 4. 2016, č. j. 18 A 29/2014 – 125,

t a k t o :

Kasační stížnosti **se nepřiznává** odkladný účinek.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Rozsudkem ze dne 26. 4. 2016, č. j. 18 A 29/2014 – 125, zamítl Krajský soud v Ostravě (dále jen „krajský soud“) žalobu žalobce (dále jen „stěžovatel“) proti rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 5. 2014, č. j. MSK 54820/2014, kterým žalovaný zamítl odvolání stěžovatele a potvrdil rozhodnutí Městského úřadu v Orlové ze dne 11. 3. 2014, č. j. OD/PŘ/423/14/OŽ. Tímto rozhodnutím byl stěžovatel uznán vinným z přestupků podle § 125c odst. 1 písm. c) a písm. f) bod 8 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o provozu na pozemních komunikacích“), a paní J. K. za poškození motorového vozidla byla přiznána proti stěžovateli náhrada škody ve výši 43 600 Kč. Současně bylo řízení o přestupku vedené proti stěžovateli zastaveno podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o provozu na pozemních komunikacích. Krajský soud stěžovateli uložil také povinnost zaplatit státu na účet krajského soudu na nákladech řízení částku ve výši 27 618 Kč (znalečné), a to do tří dnů od právní moci výše uvedeného rozsudku.

[2] Proti tomuto rozsudku podal stěžovatel v zákonné lhůtě kasační stížnost, v níž navrhl, aby jí byl přiznán odkladný účinek. Návrh odůvodnil tím, že výkon napadeného rozsudku by pro něho znamenal nepoměrně větší újmu, než jaká by přiznáním odkladného účinku mohla vzniknout jiným osobám. Konkrétně uvedl, že přiznání odkladného účinku nebude mít pro jiné osoby (stát) žádný význam a nevznikne mu újma. Na druhou stranu, nesplnění uvedené povinnosti by mohlo pro stěžovatele znamenat její

vynucené vymáhání a s tím spojené další, nejen finanční, důsledky. Stěžovatel dále uvedl, že je v současné době v tíživé finanční situaci, v níž není schopen uhradit krajským soudem určenou částku za znalečné. V Potvrzení o osobních, majetkových a výdělkových poměrech uvedl, že je zaměstnán jako úředník Magistrátu města Ostrava a má průměrný měsíční čistý výdělek za 2. kalendářní čtvrtletí ve výši 22 802 Kč. Stěžovatel má majetek větší ceny, konkrétně vůz VW Transporter (1998) a pozemky (louku) ve P. (parc. č. X a X). Ve společné domácnosti žije s manželkou J. N., která je nezaměstnaná a pobírá důchod ve výši 4801 Kč měsíčně. Jako svůj závazek stěžovatel uvedl dluh vůči Ing. P. Č. ve výši 84 000 Kč. Jako jinou okolnost, která by mohla mít vliv na posouzení jeho návrhu, uvedl, že „žena bydlí ve F. n. O. a platí byt. Já bydlím v O. a taky platím byt.“

[3] Žalovaný se k návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti nevyjádřil.

[4] Podle § 107 s. ř. s. *[k]asační stížnost nemá odkladný účinek; Nejvyšší správní soud jej však může na návrh stěžovatele přiznat. Ustanovení § 73 odst. 2 až 5 se užije přiměřeně.*

[5] Podle § 73 odst. 2 s. ř. s. *[s]oud na návrh žalobce po vyjádření žalovaného usnesením přizná žalobě odkladný účinek, jestliže by výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí znamenaly pro žalobce nepoměrně větší újmu, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, a jestliže to nebude v rozporu s důležitým veřejným zájmem.*

[6] Nejvyšší správní soud předně upozorňuje, že přiznání odkladného účinku kasační stížnosti prolamuje před vlastním rozhodnutím ve věci samé právní účinky pravomocného rozhodnutí krajského soudu, na které je třeba hledět jako na zákonné a věcně správné, dokud není zrušeno. Odkladný účinek má proto charakter institutu výjimečného a měl by statisticky vzato být přiznáván v menšině případů, nikoli zpravidla. Je pravda, že čistě jazykový výklad § 73 odst. 2 s. ř. s. by mohl svádět k závěru, že při posuzování, zda odkladný účinek přiznat, anebo nikoli, se poměruje pouze a jen vzájemný poměr újmy žadatele o jeho přiznání a újmu jiných osob. V tomto smyslu by tedy i vcelku nepatrná újma žadatele mohla být důvodem přiznání odkladného účinku, byl-li by újmy ostatních osob ještě mnohem „nepatrnější“. Takový mechanický výklad by však opomíjel základní znak institutu odkladného účinku, a sice, jak již bylo shora zmíněno, že jde o institut výjimečný, který nemá být v řízeních před správními soudy pravidlem. Měl-li by pravidlem být, nestanovil by zákonodárce jako základní pravidlo, že žaloba resp. kasační stížnost odkladný účinek nemají. Pojímání odkladného účinku jako výjimky z pravidla tedy znamená, že újma, která má hrozit žadateli o jeho přiznání, nesmí být vzhledem k jeho poměrům bagatelní, nýbrž naopak významná, taková, která opravňuje, aby v jeho konkrétním případě pravidlo, že žaloba resp. kasační stížnost odkladný účinek nemá mít, nebylo výjimečně uplatněno (srov. např. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 5. 2014, č. j. 6 Afs 73/2014 - 56).

[7] Nejvyšší správní soud dále uvádí, že povinnost tvrdit a prokázat vznik újmy má stěžovatel (viz např. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 2. 2012, č. j. 1 As 27/2012 - 32). Stěžovatel tak musí konkretizovat, jakou újmu by pro něj znamenal výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí a z jakých konkrétních okolností to vyvozuje. Vylíčení podstatných skutečností o nepoměrně větší újmě tedy musí svědčit o tom, že negativní následek, jehož se stěžovatel v souvislosti s napadeným rozsudkem

pokračování

krajského soudu obává, by pro něho byl zásadním zásahem. Nejvyšší správní soud přitom není oprávněn ani povinen v daném ohledu nahrazovat činnost stěžovatele a vznik újmy na straně stěžovatele jakkoli dovozovat či dohledávat např. ze soudního nebo správního spisu. Stěžovatele tudíž tíží i břemeno důkazní, které vyžaduje, aby tvrzení, kterými odůvodňuje svůj návrh na přiznání odkladného účinku, také řádně doložil.

[8] Stěžovatel byl o výše uvedené povinnosti informován přípisem Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 7. 2016, č. j. 2 As 144/2016 - 41. Svůj návrh na odkladný účinek odůvodnil pouze tím, že je v tíživé finanční situaci, v níž není schopen uhradit krajským soudem určenou částku za znalečné. Neuvedl však konkrétně, v čem jeho tíživá finanční situace spočívá, jaká újma by mu měla být výkonem rozsudku krajského soudu způsobena a nijak nedoložil ani svou tíživou finanční situaci, ani újmu.

[9] Nejvyšší správní soud má za to, že ani z jeho vyplněného Potvrzení o osobních, majetkových a výdělkových poměrech (dále jen „potvrzení o poměrech“) neplyne, že by byl stěžovatel v tíživé finanční situaci a měla by mu výkonem rozsudku krajského soudu vzniknout významná újma ve výše uvedeném smyslu. Stěžovatel dle svého vyjádření disponuje měsíčně částkou ve výši 22 802 Kč. Z potvrzení o poměrech vyplývá, že právě tuto částku může užívat k úhradě svých potřeb, tedy nepochybně by tuto částku mohl užít k úhradě nákladů řízení. Stěžovatel sice tvrdí, že sdílí společnou domácnost s manželkou, která pobírá důchod ve výši 4801 Kč, což by znamenalo, že manželé musí jako dvě dospělé osoby hradit veškeré své náklady na společné živobytí z příjmu 27 603 Kč, zároveň však tvrdí, že manželka bydlí v bytě ve F. n. O. a náklady hradí sama a stěžovatel hradí také své náklady sám. Přesto, že stěžovatel uvádí, že má dluh vůči Ing. Č. ve výši 84 000 Kč, což by mohlo vést k úvaze o ztížených finančních podmínkách stěžovatele k zaplacení krajským soudem uložených nákladů, toto své tvrzení ničím nedokládá. Nejvyšší správní soud také nemohl odhlédnout od toho, že stěžovatel vlastní pozemek ve P. a vozidlo VW Transporter.

[10] Nejvyšší správní soud s ohledem na výše uvedené dospěl k závěru, že stěžovatel tvrdí pouze obecným způsobem, že je v tíživé finanční situaci a úhrada nákladů řízení by pro něj znamenala újmu, konkrétně však netvrdí ani nedokládá, že by to byla újma významná, která by odůvodňovala přiznání odkladného účinku.

[11] Pro úplnost Nejvyšší správní soud konstatuje, že na uvedený závěr nemá vliv ani skutečnost, že jedinou osobou, které by se přiznání odkladného účinku dotklo, by byl stát, kterému by po dobu jeho trvání bylo odepráno právo inkasovat od stěžovatele náklady řízení (viz bod [6] tohoto usnesení). Jak již bylo uvedeno výše, stěžovatel měl především povinnost konkretizovat, jakou újmu by pro něj znamenal výkon rozsudku a z jakých konkrétních okolností to vyvozuje. To však neučinil.

[12] Nejvyšší správní soud proto návrhu stěžovatele na přiznání odkladného účinku podané kasační stížností nevyhověl.

[13] Nejvyšší správní soud dodává, že z rozhodnutí o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti nelze v žádném případě dovozovat jakékoli závěry ohledně toho, jak bude

o kasační stížnosti rozhodnuto ve věci samé (viz usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 10. 2005, č. j. 8 As 26/2005 – 76, č. 1072/2007 Sb. NSS).

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 11. srpna 2016

JUDr. Karel Šimka
předseda senátu